

τόπος τὸ ἡλιόμορφον ἐκεῖνο ἔκρυψε κάλλος; ποῖον πέλαγος αἰγμάλωτον ἔχει τὸν βασιλικὸν χαρακτήρα; Ἐκείνη μου τοῦ γένους ἡ σύστασις, ἐκείνη τοῦ γήρωσ ἡ βακτηρία· ἐκείνη τῶν κακῶν ἡ λύσις, ἐκείνη τῶν ὀδυρμῶν ὁ κουφισμός. Γῆ, μὴ ἐπικαλύψης ἐφ' αἵματι σαρκός μου ¹ ἕως ἂν γνῶ τίς τὴν ἐμὴν Εὐφροσύνην πένθους πάρεργον ἐποίησεν. „ [COL. 2^a] ⁵ Ἀκούοντες δὲ ταῦτα τὰ ῥήματα οἱ παρόντες φίλοι θρηνώδη φωνὴν ἀνέπεμπον, ὥστε πᾶσαν τὴν πόλιν δακρῦειν ἐπὶ τῇ αἰφνιδίῳ ἀπωλείᾳ τῆς κόρης.

XIII. Μὴ φέρων οὖν ὁ πατὴρ αὐτῆς τὴν λύπην, ἀπέρχεται ἐν τῷ κοινοβίῳ καὶ προσπίπτει τοῖς ποσὶ τοῦ ἀββᾶ λέγων· “ Δέομαί σου, μὴ ¹⁰ παρασιωπήσης, ἀλλ' εὗξαι περὶ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἵνα εὐρεθῶσιν οἱ κόποι τῶν σῶν εὐχῶν. Ἀνάρπαστος γὰρ ἐγένετο ἡ θυγάτηρ μου. „ Ὡς οὖν ἤκουσε ταῦτα ὁ ἡγούμενος ἐλυπήθη καὶ ἐκέλευσεν κροῦσαι τὸ ξύλον ἵνα συναχθῶσιν οἱ ἀδελφοί, καὶ ὡς ἦλθον, λέγει αὐτοῖς ὁ ἀββᾶς· “ Ποιήσατε ἀγάπην, ἀδελφοί, καὶ κοπιάσατε, καὶ νηστεύσατε μίαν ἐβδομάδα, καὶ ¹⁵ παρακαλέσατε τὸν Θεὸν ὅπως φανερώσῃ ἡμῖν ποῦ ἐστὶν ἡ θυγάτηρ τοῦ κυροῦ Παφνούτιου. „ Καὶ νηστεύσαντες οἱ πατέρες τὴν ἐβδομάδα ἤρχοντο περὶ τούτου, καὶ οὐδενὶ κατάδηλον ἐποίησεν ὁ Θεός· αἱ γὰρ εὐχαὶ ἐκείνης ἐνίκων τὰς πάντων εὐχάς· ἐδυσώπει γὰρ τὸν Θεὸν μὴ φανερωθῆναι. [fol. 82 r°, col. 1^a] αὐτὴν ἐν τῇ ζωῇ αὐτῆς. Πάντων οὖν ἀμνηχανούντων ²⁰ περὶ τοῦ πράγματος, ἤρξατο ὁ ἡγούμενος παραίνεσθαι τῷ Παφνούτιῳ λέγων· “ Μὴ ὀλιγῶρει, μηδὲ ἀθύμει, ἀλλ' εὐχαρίσται τῷ Θεῷ, καὶ ὅταν βούλεται γινώσκεις ² τὰ κατ' αὐτήν. Ἴνα γὰρ οἴσασθε οὐκ ἐπὶ κακῷ ἑαυτὴν ἐξέδωκεν ἀλλ' ἐπὶ ἀγαθῷ, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς οὐκ ἐπληροφόρησέν τινα ³ ἐξ ἡμῶν. Εἰ γὰρ ἐπὶ κακῷ ἦν ἐκδοῦσα ἑαυτήν, οὐκ ἂν ὁ ²⁵ Θεὸς παρεῖδεν τοὺς κόπους σου οὕς ἐπεδείξω διὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς πάντας τοὺς ἁγίους, ἐξαιρέτως δὲ εἰς ἡμᾶς, ἀλλὰ πάντως ἐφάνερου τὸ πρᾶγμα. „ Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Παφνούτιος καὶ πιστεύσας μικρὸν ἀπῆλθεν ἐν τῇ πόλει εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ καὶ εὐχόμενος ἀγαθῆς πολιτείας ἀξιωθῆναι αὐτήν. ³⁰

XIV. Δι' ὀλίγου δὲ χρόνου πάλιν ἀπῆρχετο εἰς τὸ κοινοβίον καὶ ἠσπάζετο τοὺς ἀδελφούς καὶ πάλιν ἀπῆει ⁴ ἐν τῇ πόλει. Ἐν μὲν οὖν ἐλθόντος αὐτοῦ εἰς τὸ κοινοβίον, λέγει αὐτῷ ὁ ἡγούμενος· “ Θέλεις συντυχεῖν καλῷ ἀδελφῷ ἀπὸ τοῦ παλατίου τοῦ βασιλέως Θεοδοσίου

¹ hæc corrupta videntur. — ² cod. γινώσκεις. — ³ cod. ἐπληροφόρησεν τινα. — ⁴ cod. ἀπῆει.

ἐλθόντι; „ Λέγει [COL. 2^a] αὐτῷ ὁ Παφνούτιος· “ Ναι, παρακαλῶ. „ Καὶ μεταστειλάμενος τὸν ἀββᾶν Ἀγάπιον λέγει αὐτῷ· “ Λάβε τὸν κύριον Παφνούτιον καὶ ἀπάγαγε πρὸς τὸν ἀββᾶν Σμάρραγον, ἵνα ὠφελῆθῃ παρ' αὐτοῦ. „ Καὶ λαθὼν αὐτὸν ὁ Ἀγάπιος ἀπήγαγε πρὸς αὐτόν. Ὡς οὖν εἶδε ⁵ τὸν ἑαυτῆς πατέρα, ὅλη δακρύων ἐπληρώθη. Ὁ δὲ ἐνόμιζεν ὅτι χάριν κατανούξεις οὕτως ἐστίν· ὅπως γὰρ οὐκ ἐγνώρισεν αὐτὴν διὰ τὸ μαρμαθῆναι τὸ κάλλος αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἐγκρατείας καὶ ἀφάτου χαμευσίας. Τῷ οὖν κουκουλλίῳ κατεκαλύπτεν τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ἵνα μὴ διὰ τινος συστήμου ἀναγνωρισθῇ αὐτῷ.

XV. Γενομένης δὲ εὐχῆς ἐκάθισαν, καὶ ἤρξατο λαλεῖν ὁ Σμάρραγος περὶ ἐλεημοσύνης καὶ σωφροσύνης καὶ ἀγάπης. Ἐν τῷ οὖν διαλέγεσθαι τὸν Σμάρραγον ταῦτα ἡ καρδία τοῦ Παφνούτιου ἰλιγγία, καὶ ὅλος ἐπληροῦτο δακρύων καὶ χαρᾶς, καὶ ὤρμησεν περιπλακῆναι θέλων αὐτῷ καὶ συναποθανεῖν, ἡσχύνετο δὲ πῶς καὶ κατεῖχε τῆς ψυχῆς τὰ βουλευ- ¹⁵ ματα. Πολλὰ [fol. 82 v°, col. 1^a] τοῖον διαλεχθέντες περὶ ψυχοφελῶν ¹ πραγμάτων, ἀνεχώρησεν ὁ Παφνούτιος τοῦ Σμάρραγου, καὶ λέγων ² εἰς τὸν ἡγούμενον λέγει αὐτῷ· “ Εἰς Θεός, δέσποτα, τί ὠφελήθην εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον; Οἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι οὕτως προσετέθη αὐτῷ οὔτε ³ εἰ ἦν τὸ τέκνον μου. „ Καὶ συνταξάμενος τῷ ἡγούμενῳ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς ²⁰ ἀνεχώρησεν.

XVI. Ποιήσας οὖν ὁ Σμάρραγος ἐν τῷ κοινοβίῳ τριάκοντα ὀκτώ ἔτη ἠρρώστησεν ἀρρωστίαν δι' ἧς καὶ ἐτελεύτησεν. Ἐν τῷ οὖν ἀρρωστεῖν αὐτὸν ἔρχεται ὁ Παφνούτιος ἐν τῷ κοινοβίῳ, καὶ μετὰ τὴν συνήθη συντυχίαν λέγει ὁ Παφνούτιος τῷ ἡγούμενῳ· “ Ἄφες, δέσποτα, ἴδω τὸν ²⁵ ἀδελφὸν Σμάρραγον, ὅτι πάνυ ποθεῖ αὐτὸν ἡ ψυχὴ μου. „ Καὶ μεταστειλάμενος ὁ ἡγούμενος τὸν Ἀγάπιον, λέγει αὐτῷ· “ Ἄρον τὸν κύριον Παφνούτιον πρὸς τὸν ἀδελφὸν Σμάρραγον, ὅτι νομίζω οὐκέτι αὐτὸν ὄραν. „ Ἀπελθὼν οὖν ὁ Παφνούτιος καὶ ἐπιπεσὼν τῷ σκιμπ[οδίῳ] ⁴ ἐν ᾧ ἀνέκειτο ὁ Σμάρραγος, κατεφίλει αὐτὸν λέγων· “ Εὗξαι ὑπὲρ ἐμοῦ, ³⁰ κύρι [COL. 2^a] ἀδελφέ, ἵνα δώῃ μοι ὁ Θεὸς παραμυθίαν περὶ τοῦ τέκνου μου, ὅτι οὐπω ἀπεθεραπεύθη ἡ ψυχὴ μου τῆς λύπης. „ Καὶ εἶπεν αὐτῷ· “ Μὴ λυποῦ μηδὲ δάκρυε, ὁ γὰρ Θεὸς ὡς ἐτι εἶ ὧδε πληροφοροεῖ σε ⁵ ἕνεκεν αὐτῆς· ἀλλὰ παρακαλῶ σε, κύριέ μου, παραμεινον ὧδε τρεῖς ἡμέρας, καὶ μὴ ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ. „ Καὶ λέγει ὁ Παφνούτιος· “ Ἐκέ- ³⁵ λυσας. „

¹ cod. ψυχοφελῶν. — ² leg. ἐλθὼν? an βλέπων? — ³ ita cod.: legendumne ὡσπερ? — ⁴ cod. σκιμπ deficientibus quatuor litteris. — ⁵ cod. πληροφοροεῖσε.